

Sygn. akt: II AKa 178/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Pośpiech (spr.)
Sędziowie	SA Grzegorz Wątroba SA Marcin Ciepiera
Protokolant	Magdalena Golyszny

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Marka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2022 r. sprawy

z wniosku A. W., H. Hall, J. L., W. S., J. S., B. S.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 30 listopada 2021 roku, sygn. akt XVI Ko 23/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Marcin Ciepiera SSA Piotr Pośpiech SSA Grzegorz Wątroba

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 178/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30.11.2021 r. sygn. akt XVI Ko 23/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	obraży art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2020 r. poz. 1820) (szczegółowo opisany w apelacji)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni prawa albo na błędnym zastosowaniu prawa przy niekwestionowanej jego wykładni.</p> <p>- o naruszeniu prawa materialnego można jednak mówić jedynie wówczas, gdy autor środka zaskarżenia nie podważa dokonanej przez sąd orzekający w sprawie oceny dowodów oraz dokonanych w oparciu o taką ocenę dowodów ustaleń faktycznych i wskazuje, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została przez sąd zastosowana niewłaściwa subsumcja. (post. S.N. z 18.11.2021 r.</p>		

sygn. akt III KK 139/21, publ. LEX nr 3333721)

- jeżeli nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd zastosował lub nie zastosował określonego przepisu prawa materialnego, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a dopiero jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżąca powinna postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mogły one mieć wpływ na treść orzeczenia właśnie poprzez niewłaściwą wykładnię przepisów ustawy lustracyjnej.

- tymczasem w przedmiotowej apelacji obrońca, stawiając odrębne zarzuty, wskazuje na to, że przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia doszło do naruszenia prawa materialnego, jednak naruszenie to miało w rzeczywistości nastąpić na skutek błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w następstwie tego wadliwie ustalonego stanu faktycznego przez sąd I instancji.

- zdaniem apelującej to właśnie na tle tego preferowanego przez niego stanu faktycznego, różnego od tego, który przyjął sąd I instancji, należałoby przyjąć odmienną ocenę zachowania J. S., które nie mieściło się w pojęciu osoby współpracującej z organami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 8 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 z uwagi na pozorność tej współpracy.

- powyższe uwagi świadczą o tym, że istota apelacji wyraża się więc w zarzucie z art. 438 pkt 3 k.p.k.,

(do którego sąd odwoławczy odniósł się poniżej w pkt 3.4 uzasadnienia), co pozwala uznać zarzut obrazy przepisów prawa materialnego za bezzasadny.

- niemniej dla pełnego wyjaśnienia kwestii związanej ze stosowaniem art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23.02.1991 r. z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2020 r. poz. 1820) należy stwierdzić, że sąd I instancji dokonał jego prawidłowej wykładni.

- zgodnie z jego treścią „art. 8 ust. 1 nie stosuje się do osób, których działalność, w okresie będącym podstawą stwierdzenia nieważności orzeczenia albo uznania za nieważne decyzji określonej w ust. 1, stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”.

- w orzecznictwie wyraża się, aprobowany przez sąd w tym składzie, pogląd, że „intencją ustawodawcy było zatem wyłączenie z możliwości dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia osób, które w jakimkolwiek momencie swojego życia w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. prowadziły działalność sprzeczną z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Obowiązujące sformułowanie jest bardziej pojemne niż projektowane i mieszczą się w jego zakresie zarówno osoby będące tajnymi i świadomymi współpracownikami, ale też np. byli członkowie kierownictwa PZPR podlegający internowaniu oraz wszyscy inni, których działalność

była zaprzeczeniem działalności patriotycznej”, a także, że „nie powinno budzić jakichkolwiek kontrowersji, że - w intencji projektodawców zmiany ustawy - prawo do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia nie przysługiwałoby tym osobom, wobec których co prawda stwierdzono nieważność orzeczenia lub uznano za nieważną decyzję o internowaniu, ale które w jakimkolwiek momencie swojego życia w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. były tajnymi i świadomymi współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa.” (post. SN z dnia 22.02.2012 r., sygn. IV KK 166/11, OSNKW 2012/5/52, tak samo wyrok S.A. w Katowicach z dnia 17.05.2012 r., sygn. II AKa 143/12, LEX nr 1267246, jak również wyrok S.A. w Krakowie z dnia 8.08.2018 r. sygn. akt II AKa 199/18, LEX nr 2662625, przywołany w apelacji, choć mylnie zinterpretowany przez obrońcę)

- przyjmując zatem, że na przeszkodzie przyznania wnioskodawcom odszkodowania i zadośćuczynienia w trybie art. 8 ust. 1 cyt. ustawy było ustalenie, że J. S. był tajnym i rzeczywistym współpracownikiem SB, które to zachowanie stanowiło zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, sąd I instancji nie mógł dopuścić się obrazy art. 8 ust. 5 tej ustawy.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców od Skarbu Państwa zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z zastosowania

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

wobec J. S. kary pozbawienia wolności z wyroku wydanego przez Sąd Wojewódzki w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. w sprawie o sygn. akt IV K 40/69, którego nieważność stwierdził Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20.02.2019 r. sygn. akt III Ko 2/19 w łącznej kwocie 9.500.000 zł , w kwocie 1.583.333, zł. tj. po 1/6 części należnego J. S. zadośćuczynienia na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się do dnia zapłaty, a także z tego samego tytułu odszkodowania w łącznej kwocie 1.794.087 zł, w kwocie po 284.014,50 zł tj. po 1/6 części należnego J. S. odszkodowania na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty z tytułu naprawienia szkody wynikłej z utraty przez J. S. pracy i zarobków od dnia 12.06.1969 r. do 10.1988 r. oraz zasądzenie na rzecz każdego z wnioskodawców od Skarbu Państwa zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej, ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

niezasadny zarzut nie dawał podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku lub też tym bardziej do jego uchylenia.

3.2.	obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 7 k.p.k. (szczegółowo opisany w apelacji)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- niniejsze rozważania należy rozpocząć od przypomnienia, że błąd w ustaleniach faktycznych może mieć dwie postacie, tj. błędu „braku” albo błędu „dowolności”. W obu przypadkach to uchybienie dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny. Oznacza to, że sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, gdy orzekał na posiedzeniu (art. 92 k.p.k.), albo gdy orzekał na rozprawie – ujawnione na tym forum (art. 410 k.p.k.), a także prawidłowo je ocenił (art. 7 k.p.k.). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone).</p> <p>- powyższe uwagi były konieczne, gdyż świadczą o tym, że obrońca wadliwie podniósł omawiany zarzut.</p> <p>- z samej już jego treści, ale także uzasadnienia środka odwoławczego, wynika bowiem, że apelujący w istocie nie kwestionuje prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, a więc de facto</p>		

nie wskazuje na obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k.

- ocena dowodów, na które wskazuje skarżąca, a więc akt IPN oraz zeznań świadka M. M. (1), została dokonana bowiem zgodnie z jej intencją

- z uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób jasny wynika, że sąd I instancji dał wiarę tym dowodom i uczynił je podstawą swoich ustaleń.

- odmienną kwestią jest natomiast prawidłowość wniosków, które na ich podstawie wyciągnął, a więc ustalenie faktów, z których miałyby wynikać, że zaistniała przeszkoda w zasądzeniu odszkodowania i zadośćuczynienia z art. 8 ust. 5 ustawy lutowej związana z podjęciem przez J. S. działalności stanowiącej zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

- zamiarem zatem skarżącej było zakwestionowanie dokonanych ustaleń faktycznych, które wiązały się z owym wspomnianym wyżej błędem „dowolnością”, który stanowi przesłankę odwoławczą z art. 438 pkt 3 k.p.k.

- zatem obrońca stawiając zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w rzeczywistości kwestionował poczynione ustalenia faktyczne w oparciu m.in. o wspomniane dowody, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

- wykazane powyżej uchybienie nie przesądza oczywiście o niezasadności apelacji, a jedynie tego zarzutu i nakazuje rozpoznać wniesiony środek odwoławczy zgodnie z rzeczywistą intencją skarżącej. „Artykuł 118 § 1 i 2 k.p.k.,

który wszak nakłada na każdy organ procesowy (a więc bezspornie także i na sąd odwoławczy) powinność ustalenia znaczenia każdej czynności procesowej nie według jej formy, "literalnego" brzmienia, ale według rzeczywistej treści złożonego oświadczenia, a to - w przypadku środków odwoławczych - oznacza potrzebę uwzględnienia nie tylko samych sformułowanych na wstępie zarzutów, ale też treści uzasadnień tych skarg. Samo bowiem dosłowne odczytanie zarzutów tychże środków odwoławczych, bez też przywołanych w ich motywacji, niejednokrotnie rzeczywiście nie wystarczy do odtworzenia rzeczywistych intencji ich autorów i powodów, którymi się oni kierowali przy ich wniesieniu. Dopiero bowiem w tego rodzaju sytuacjach, gdy zarzuty są niejednoznaczne, czy brak jest spójności między ich treścią a uzasadnieniem skargi, analiza całej apelacji pozwala prawidłowo ustalić zakres i charakter podniesionych w niej zarzutów i odtworzyć w sposób zgodny z wolą jej autora - ich motywację". (wyrok SN z dnia 15.01.2015 r., sygn. V KK 361/14, publ. LEX nr 1652709)

- omówienie jednak tak odczytanego zarzutu nastąpiło w pkt 3.4 niniejszego uzasadnienia.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców od Skarbu Państwa zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z zastosowania wobec J. S. kary pozbawienia wolności z wyroku wydanego przez Sąd Wojewódzki w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. w sprawie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>o sygn. akt IV K 40/69, którego nieważność stwierdził Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20.02.2019 r. sygn. akt III Ko 2/19 w łącznej kwocie 9.500.000 zł , w kwocie 1.583.333, zł. tj. po 1/6 części należnego J. S. zadośćuczynienia na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się do dnia zapłaty, a także z tego samego tytułu odszkodowania w łącznej kwocie 1.794.087 zł, w kwocie po 284.014,50 zł tj. po 1/6 części należnego J. S. odszkodowania na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty z tytułu naprawienia szkody wynikłej z utraty przez J. S. pracy i zarobków od dnia 12.06.1969 r. do 10.1988 r. oraz zasądzenie na rzecz każdego z wnioskodawców od Skarbu Państwa zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej, ewentualnie</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku lub też tym bardziej do jego uchylenia.</p>		
<p>3-3.</p>	<p>obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	rozstrzygnięcia, a to art. 410 k.p.k. (szczegółowo opisany w apelacji)	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- naruszenie art. 410 k.p.k. stanowi zarówno brak ujawnienia określonego dowodu, a w konsekwencji jego pominięcie, jak i oparcie się przez sąd na dowodach formalnie nieujawnionych i niezaliczonych w poczet materiału dowodowego. (wyrok S.A. w Krakowie z 17.01.2013 r., sygn. akt II AKa 256/12, KZS 2013/4, poz. 61).</p> <p>- istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd, ferując wyrok, nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (wyrok S.N. z 15.12.2011 r., sygn. II KK 183/11, publ. LEX nr 1108458 oraz K. Eichstaedt (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, D. Świecki (red.), LEX/el. 2020, art. 410.).</p> <p>- odniesienie się do określonych dowodów i dokonanie ich oceny, nawet pobieżnej, wyklucza tymczasem możliwość postawienia zarzutu obrazy art. 410 k.p.k.</p> <p>- tymczasem w niniejszej sprawie sąd I instancji miał na uwadze całokształt ujawnionego materiału dowodowego, o czym świadczy treść pisemnego uzasadnienia, gdzie odniósł się do każdego</p>		

z przeprowadzonych dowód w tym także akt IPN. Natomiast oczekiwania apelującego co do wniosków jakie należy wyciągnąć z tych dowodów mieszczą się w zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. O rzeczywistej intencji apelującego świadczy choćby sama treść zarzutu, gdzie wskazuje się na „pominięciu przy dokonywaniu przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych okoliczności wynikających z dowodów (...), które to Sąd I instancji uznał za wiarygodne”

- odniesienie się do tak zinterpretowanego zarzutu przez pryzmat art. 118 k.p.k., o czym była już mowa w powyżej, nastąpiło w pkt 3.4 uzasadnienia.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców od Skarbu Państwa zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z zastosowania wobec J. S. kary pozbawienia wolności z wyroku wydanego przez Sąd Wojewódzki w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. w sprawie o sygn. akt IV K 40/69, którego nieważność stwierdził Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20.02.2019 r. sygn. akt III Ko 2/19 w łącznej kwocie 9.500.000 zł , w kwocie 1.583.333, zł. tj. po 1/6 części należnego J. S. zadośćuczynienia na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się do dnia zapłaty, a także z tego samego tytułu odszkodowania w łącznej kwocie 1.794.087 zł, w kwocie po 284.014,50 zł tj. po 1/6 części

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>należnego J. S. odszkodowania na rzecz każdego wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty z tytułu naprawienia szkody wynikłej z utraty przez J. S. pracy i zarobków od dnia 12.06.1969 r. do 10.1988 r. oraz zasądzenie na rzecz każdego z wnioskodawców od Skarbu Państwa zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej, ewentualnie</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut nie dawał podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku lub też tym bardziej do jego uchylenia.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że ojciec wnioskodawców świadomie współpracował ze Służbą Bezpieczeństwa, podczas gdy współpraca jak wynika z akt IPN, zeznań wnioskodawców i świadka M. M. (2), była współpracą pozorną, mającą na celu jedynie prowadzenie działalności wywiadowczej i kontrwywiadowczej oraz ochrony założonej przez J. S. organizacji, co doprowadziło w rezultacie do bezpodstawnego uznania, iż J. S. zaprzeczył swej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i skutkowało niezasadnym oddaleniem wniosku w niniejszej sprawie na podst. art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- na początku niniejszych rozważań należy przypomnieć te podstawowe fakty, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, w tym i przez pełnomocnika wnioskodawców.</p> <p>- J. S. po zakończeniu II wojny światowej na terenie N. (P.) założył i kierował niepodległościową organizacją o nazwie (...) Organizacja (...), która po kilku latach przekształciła się w Związek (...).</p> <p>- prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. sygn. akt IV K 40/69 został skazany za popełnienie przestępstw z art. 148 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 210 § 1 k.k. oraz art. z art. 286 § 1 k.k. na karę łączną 25 lat pozbawienia wolności, którą w wyjątkowo ciężkich warunkach odbywał do października 1988 r.</p> <p>- w czasie izolacji jego żona wraz z dziećmi znalazły się w bardzo trudnej sytuacji materialnej.</p> <p>- prawomocnym postanowieniem z dnia 20.02.2019 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie sygn. akt II Ko 530/17 stwierdził nieważność tamtego orzeczenia, uznając że przestępstwa polegające</p>		

na nielegalnym posiadaniu broni oraz nakłanianiu do napadu rabunkowego pozostawały w bezpośrednim związku z prowadzoną przez J. S. działalnością niepodległościową w ramach Związku (...), a zabójstwo J. P. było związane z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego albo orzeczenie w tym zakresie wydano z powodu takiej działalności.

- zgodnie bowiem z przepisem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2021.1693 t.j) „uznaje się za nieważne orzeczenia wydane przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, począwszy od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r., jeżeli czyn zarzucany lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności (...)”

- z kolei w myśl przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23.02.1991 r. osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania tego orzeczenia.

- gdyby zatem wziąć pod uwagę jedynie powyższy przepis ustawy, to zstępny zmarłego J. S. niewątpliwie przysługiwałoby od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz

zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania wyroku Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. sygn. akt IV K 40/69.

- niezależnie jednak od powyższego sąd I instancji ustalił także, że w dniu 18.01.1965 r. ojciec wnioskodawców, po podpisaniu zobowiązania do współpracy, został zarejestrowany jako Tajny Współpracownik o ps. (...), co jest okolicznością bezsporną, a także, że podjął rzeczywistą współpracę ze Służbą Bezpieczeństwa, co z kolei jest kontestowane w apelacji pełnomocnika.

- w konsekwencji tych ustaleń przyjęto, że w przedmiotowej sprawie zaistniała przeszkoda w uwzględnieniu dochodzonych przez wnioskodawców roszczeń z uwagi na treść art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23.02.1991 r. Zgodnie z tym przepisem „art. 8 ust. 1 nie stosuje się do osób, których działalność, w okresie będącym podstawą stwierdzenia nieważności orzeczenia albo uznania za nieważne decyzji określonej w ust. 1, stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”.

- w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy w Katowicach wskazał, że podjęcie w przez J. S. rzeczywistej współpracy ze Służbą Bezpieczeństwa było zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i dlatego, pomimo jego wieloletniego pozbawienia wolności na podstawie wyroku, którego później stwierdzono nieważność, należało oddalić złożony przez jego dzieci wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

- w przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach takie rozstrzygnięcie jest słuszne i znajduje potwierdzenie w poczynionych prawidłowo ustaleniach faktycznych, choć z nie wszystkimi rozważaniami sądu I instancji można się zgodzić.

- w tym miejscu należy zaznaczyć, że niewątpliwie śmierć J. S. stanowiła istotną przeszkodę dowodową, gdyż uniemożliwia zapoznanie się z jego wersją tamtych zdarzeń. Bliscy nie posiadali zaś na tyle istotnej i precyzyjnej wiedzy, aby ich zeznania mogły przyczynić się w istotny sposób do odtworzenia motywów, którymi kierował się on podejmując formalnie współpracę z SB, a także ocenić jej przebieg i charakter. Z tego też powodu organy wymiaru sprawiedliwości zmuszone były korzystać w głównej mierze z materiałów wytworzonych przez Służbę Bezpieczeństwa, a znajdujących się w archiwach IPN, i na ich podstawie dokonywać ustaleń, badając rzeczywisty charakter tego współdziałania. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że autentyczności tych dokumentów, jak również ich rzetelność, i żadna ze stron nie kwestionowała.

- jak wspomniano wcześniej pełnomocnik wnioskodawców nie podważał tych ustaleń, z których wynikał sam fakt zarejestrowania J. S. jako tajnego współpracownika. Odwołując się natomiast m.in. do przebiegu ewentualnego współdziałania z organami bezpieczeństwa PRL starał się wykazać, że miało ono jedynie charakter pozorny, gdyż faktycznym jego celem było prowadzenie działalności wywiadowczej i kontrwywiadowczej wobec SB.

- w orzecznictwie rzeczywiście wyraża się pogląd, że współpracą w charakterze tajnego współpracownika to zachowanie polegające na udzielaniu organom bezpieczeństwa państwa pomocy w postaci dostarczania informacji ułatwiającej wykonanie zadań powierzonych tym organom. To pozwoliło sformułować tezę, że określenie "współpraca" w rozumieniu ustawy lustracyjnej musi być rozumiane materialnie, a nie formalnie i nie jest współpracą współdziałanie pozorne lub uchylanie się od dostarczenia informacji pomimo formalnego dopełnienia czynności lub procedur wymaganych przez organ bezpieczeństwa państwa oczekujący współpracy. Samo sporządzenie zobowiązania do współpracy czy też fakt rejestracji w ewidencji operacyjnej nie jest wystarczające do uznania, że tego rodzaju współpraca miała miejsce.

- niemniej wbrew wywodom apelacji istniały pełne podstawy dowodowe, aby przyjąć, że współpraca J. S. z SB miała charakter rzeczywisty, gdyż z całą pewnością zmaterializowała się w latach 1968 - 1969,

- co prawda ojciec wnioskodawców został zarejestrowany jak TW (...) już w styczniu 1965 r., a wykreślony został z ewidencji dnia 9.01.1969 r. (akta IPN 00138/1917 k. 229), ale uważna analiza zgromadzonych w sprawie dokumentów nie pozwala przyjąć, aby w pierwszych latach rzeczywiście przekazywał organom bezpieczeństwa jakiegokolwiek istotne informacje, które mogłyby zostać przez nie spożytkowane.

- z notatek służbowych sporządzonych przez funkcjonariuszy SB wynika,

że „początkowo udzielił szereg informacji, których nie można było potwierdzić bądź też wyjaśnić ze względu na możliwość ich potwierdzenia bądź z uwagi na niejasność lub niepełność informacji. Spowodował jedynie, że były członek (...) przekazał pistolet w stanie dobrym, ale w takim stanie, aby nie można było przeprowadzić ekspertyzy”. (charakterystyka z dnia 11.09.1967 r. k. 237). „W trakcie współpracy nie okazał się zbyt szczery, powierzonych zadań nie chciał wykonywać. Nie chciał ujawniać znanych faktów dotyczących nielegalnej organizacji”. (wniosek o zaniechanie współpracy z TW z 9.01.1969 r.)

- powyższe dokumenty, a także te do których szeroko odwoływał się apelujący w swojej apelacji na str. 10, zdają się zatem potwierdzać tezę wnioskodawców, iż współpraca J. S. ze Służbą Bezpieczeństwa mogła mieć charakter pozorny, a rzeczywistym jego zamiarem było przeniknięcie struktur tych organów celem prowadzenie działalności wywiadowczej i kontrwywiadowczej, o czym zeznawali także wnioskodawcy oraz M. M. (1).

- być może niejako „przy okazji” J. S. chciał również osiągnąć korzyści dla siebie i swojej rodziny. Z zachowanych materiałów archiwalnych wynika bowiem, że dzięki zarejestrowaniu jako TW zdołał uzyskać pracę w Nadleśnictwie Państwowym w S. pow. R., a także mieszkanie, o co usilnie zabiegał i od tego zresztą uzależnił swoje zgodę na podpisanie oświadczenie o podjęciu współpracy.

- niemniej trudno sobie też wyobrazić, i w tym zakresie można się zgodzić ze skarżącą,

aby człowiek charakteryzowany przez SB jako „wybitnie wrogo nastawionym do PRL” i „zdecydowanego wroga ustroju socjalistycznego w Polsce” chciał podjąć rzeczywistą współpracę z aparatem bezpieczeństwa takiego państwa.

- należy mieć również na uwadze, że w aktach sprawy brak jest de facto również informacji z których można wnioskować, aby w początkowym okresie przekazywał wiadomości, mogące mieć znaczenie dla SB w pracy operacyjnej. Co prawda odbywał wówczas liczne spotkania z prowadzącymi oficerami w różnych miejscach, także w lokalach kontaktowych i hotelach, pisał meldunki i nawet otrzymywał z tego tytułu pieniądze, jednak świadomie nie dostarczał satysfakcjonującej wiedzy tajnym służbom. Samo stawienie się na spotkania z funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa i informowanie ich o faktach powszechnie znanych w danym środowisku niekoniecznie musi świadczyć o podejmowaniu przez osobę zarejestrowaną świadomych i celowych działań zmierzających do realizacji współpracy.

- za przejaw rzeczywistej współpracy nie można było uznać przekazania informacji o „niejakim S. pracowniku Huty (...), który latem 1963 r. przynależał do tajnej organizacji antypaństwowej” (wniosek o zatwierdzenie dokonanego pozyskania TW ps. (...)). Ta informacja była nader ogólna, a w dokumentach nie ma wzmianki, aby została ona w jakikolwiek sposób spożytkowana, a w związku z tym można założyć, że była to właśnie jedna z tych informacji,

którą funkcjonariusze uznawali za nieprzydatną lub nieweryfikowalną.

- za formę współdziałania nie można również uznać faktu pozyskania przez J. S. broni od innego członka jego organizacji (M. M. (1)), a także przekazania jej i kolejnych sztuk broni, które pozostawały do jego dyspozycji. Podjęcie „gry” z SB wymagało podejmowania przez niego gestów mających świadczyć o woli współdziałania, a przekazanie broni w stanie uniemożliwiającej jej identyfikację nie miało w zasadzie istotniejszego znaczenia, skoro kierowana przez niego organizacja od wielu lat praktycznie nie funkcjonowała i nie podejmowała działań zbrojnych.

- jednakże podjęte stosunku do niego przez funkcjonariuszy SB działania ostatecznie spowodowały, że „w rzeczywistości dał on jednak początek w sprawie ustalania uczestników napadu na konwój pieniędzy dnia 2.11.1955 r. w S..” (charakterystyka nr 15 bandy terrorystyczno – rabunkowej pod dowództwem J. S. ps. (...) H., C., występującej pod nazwą Związek (...). W początkowym okresie występującej pod nazwą (...) Organizacja (...). R., 12.11.1975 r., KW MO R. Wydział C k. 136 – 157)

- stało się tak, gdyż w 1965 r. w ramach operacji pod kryptonimem (...) organy ścigania ponownie zaczęły wyjaśniać sprawę napadu na konwój z pieniędzmi w S. z 1955 r. dokonanego przez członków Związku (...) i właśnie w tym celu postawiono wykorzystać TW (...).

- przez długi czas J. S. odmawiał przedstawiania okoliczności związanych z tamtym zdarzenia, w którym brał on udział wspólnie z innymi osobami. Nie

chciał bowiem narażać ani siebie ani pozostałych na odpowiedzialność karną. Z tego powodu zaczął nawet unikać kontaktów z oficerami SB, co dokumentuje powoływana przez obrońcę dokumentacja znajdująca się w aktach IPN.

- w 1967 r. zaczęto wywierać jednak na niego coraz większą presję, wykorzystując do tego jego żonę oraz przełożonych w nadleśnictwie.

- ostatecznie, będąc tymczasowo aresztowany w związku z postawionym zarzutem przywłaszczenia drewna, przekazał on Służbie Bezpieczeństwa informacje dot. współuczestników tamtego napadu.

- w dniu 6.12.1968 r. podczas przesłuchania jako świadek zeznał, że jego współnikami w dokonanym napadzie byli: M. M. (1), S. K., M. G., B. C. oraz trzech innych których nazwiska nie znał. Wcześniej natomiast podczas rozmowy w Areszcie Śledczym G., którą obrazuje notatka służbowa z dnia 16.09.1968 r. (k. 457) podał, że napadu dokonali M. M. (1), S. K., M. G., M. K., M. C. i opisał ich rolę. Z kolei z notatki z dnia 5.02.1969 (k. 463) wynika, że wskazał jeszcze innych uczestnik. Poprosił też wówczas funkcjonariuszy SB o pomoc w przerwie w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

- z powyższego wynika zatem, że jako tajny współpracownik przekazał organom bezpieczeństwa państwa takie informacje, które wiązały się z działalnością operacyjną tych służb, realizujących operację (...) i ułatwiając im wykonywanie tych zadań.

- zdaniem sądu odwoławczego przekazanie tych wiadomości

zmaterializowało jego tajną współpracę z SB, co tym samym stanowi negatywną przesłanką z art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 22.02.1991 r., nie pozwalającą zasądzić odszkodowanie i zadośćuczynienie.

- obrońca natomiast przechodzi do porządku dziennego nad tym wszystkim, co legło u podstaw rozstrzygnięcia sądu I instancji i przedstawione zostało w motywach zaskarżonego wyroku. Odwołując się do szeregu dokumentów, ujawnionych w toku tego postępowania, zdawał się nie dostrzegać tych, które obciążają J. S. faktyczną współpracą z SB. Nie podważył ich w żaden sposób, nie nadał im innego znaczenia niż sąd I instancji. W kontekście zaś postawionego wcześniej zarzutu z art. 410 k.p.k. należy przypomnieć, że niedopuszczalność wybiórczej analizy zgromadzonego materiału dowodowego dotyczy również stron postępowania, w tym tych skarżących wyrok sądu I instancji.

- współpracą w rozumieniu ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów zgodnie z art. 3a ust. 1 jest świadoma i tajna współpraca z ogniwami operacyjnymi lub śledczymi organów bezpieczeństwa państwa w charakterze tajnego informatora lub pomocnika przy operacyjnym zdobywaniu informacji. W świetle ugruntowanej już praktyki orzeczniczej i komentarzy do omawianej ustawy podkreśla się, że współpraca o jakiej mowa w art. 3a tej ustawy musi spełniać pięć warunków. Po pierwsze, musi polegać na kontaktach z organami bezpieczeństwa państwa

i przekazywaniu informacji tym organom. Po drugie musi mieć charakter świadomy co oznacza, że osoba współpracująca musiała zdawać sobie sprawę, że osoba, z którą nawiązała jest przedstawicielem jednej ze służb wymienionych w art. 2 omawianej ustawy. Po trzecie współpraca winna być tajna, co oznacza, że fakt nawiązania współpracy, a także jej przebieg ma pozostać tajemnicą w szczególności wobec tych osób i środowisk której miały dotyczyć przekazywane informacje. Po czwarte współpraca musi wiązać się z operacyjnym zdobywaniem informacji przez służby wymienione w art. 2 omawianej ustawy. Po piąte współpraca nie mogła ograniczać się do samej deklaracji woli, lecz winna była materializować się w świadomym podejmowaniu konkretnych działaniach w celu urzeczywistnienia podjętej współpracy (tak np. post. S.N. z dnia 11.07.2006, II KK 160/06, LEX nr 193040 lub uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.05.2007 r. sygn. akt K 2/07).

- J. S. w momencie własnoręcznego podpisania zobowiązania do współpracy stał się formalnie tajnym współpracownikiem Służby Bezpieczeństwa. Podpisanie takiego dokumentu świadczy o tym, że została spełniona przesłanka świadomości, bowiem osoba podpisująca takie zobowiązanie, musiała zdawać sobie sprawę, że nawiązała kontakt z przedstawicielem SB. Współpraca ta miała charakter tajny, gdyż o tym, że zdecydował się wydać uczestników napadu, nie wiedzieli o tym jego najbliżsi współpracownicy, o czym świadczą chociażby słowa A. P., przedstawione w zeznaniach M. M. (1). W

momencie przekazania informacji o uczestnikach napadu z 1955 r. nastąpiła z kolei materializacja tej współpracy. Nieistotne jest przy tym, że najprawdopodobniej organy bezpieczeństwa państwa posiadały już wcześniej informację o osobach biorących udział w tym zdarzeniu. Była to jednak wiedza operacyjna i niepełna (wiedzieli o kuzynach żony J. S. i najprawdopodobniej znali nazwisko K.), stąd dążenia do tego, aby pozyskać wiedzę o wszystkich osobach biorących w tym napadzie, a co istotne, aby miała ona formę pozwalającą wykorzystać ją w procesowo, co nastąpiło w momencie, gdy J. S. złożył formalne zeznania jako świadek. Nota bene to właśnie ta okoliczność spowodowała, że SB wykreśliła go z rejestru tajnych współpracowników, gdyż „w związku z tym, że jest przewidziany jako świadek nastąpiła jego dekonspiracja”. (wniosek o zaniechanie współpracy z TW (...) z dnia 9.01.1969 r.)

- zatem słusznie Sąd Okręgowy w Katowicach przyjął, że wyjawienie w ramach współpracy ze służbą bezpieczeństwa uczestników organizacji niepodległościowej, którzy brali udział w napadzie, stanowi przejaw rzeczywistej współpracy J. S. z SB i jednocześnie było działaniem będącym zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

- „intencją ustawodawcy było wyłączenie z możliwości dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia osób, które w jakimkolwiek momencie swojego życia w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. prowadziły działalność sprzeczną z działalnością

na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Obowiązujące sformułowanie jest bardziej pojemne niż projektowane i mieszczą się w jego zakresie zarówno osoby będące tajnymi i świadomymi współpracownikami, ale też np. byli członkowie kierownictwa PZPR podlegający internowaniu oraz wszyscy inni, których działalność była zaprzeczeniem działalności patriotycznej (...) Wolą ustawodawcy było, aby odszkodowania za poniesione szkody i zadośćuczynienia za doznane krzywdy wynikłe z wydania orzeczenia albo decyzji o internowaniu, które zostały uznane za nieważne, nie przysługiwały tym osobom, które w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. prowadziły działalność stanowiącą zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Oczywiście osoby te mogły, zarówno przed, jak i po wydaniu wobec nich orzeczeń lub decyzji, które zostały uznane za nieważne, prowadzić działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i z tego tytułu ponieść określone szkody i krzywdy, jednakże w oparciu o omawianą ustawę żadne odszkodowanie lub zadośćuczynienie im nie przysługuje. Takie uprawnienie zostało przyznane tylko tym, którzy w całym tym okresie okazali się niezłomni i nigdy nie podjęli się działalności, która byłaby zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego". (post. SN z dnia 22.02.2012 r., sygn. IV KK 166/11, OSNKW 2012/5/52)

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców od Skarbu Państwa zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z zastosowania wobec J. S. kary pozbawienia wolności z wyroku wydanego przez Sąd Wojewódzki w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. w sprawie o sygn. akt IV K 40/69, którego nieważność stwierdził Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 20.02.2019 r. sygn. akt III Ko 2/19 w łącznej kwocie 9.500.000 zł , w kwocie 1.583.333, zł. tj. po 1/6 części należnego J. S. zadośćuczynienia na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się do dnia zapłaty, a także z tego samego tytułu odszkodowania w łącznej kwocie 1.794.087 zł, w kwocie po 284.014,50 zł tj. po 1/6 części należnego J. S. odszkodowania na rzecz każdego z wnioskodawców z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty z tytułu naprawienia szkody wynikłej z utraty przez J. S. pracy i zarobków od dnia 12.06.1969 r. do 10.1988 r. oraz zasądzenie na rzecz każdego z wnioskodawców od Skarbu Państwa zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej, ewentualnie</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

niezasadny zarzut nie dawał podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku lub też tym bardziej do jego uchylecia.	
--	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30.11.2021 r. sygn. akt XVI Ko 23/20 w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
brak było podstaw do zmiany zaskarżonego w kierunku wskazanym w apelacji lub też jego uchylecia, gdyż zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawców uznano za niezasadne, a jednocześnie nie stwierdzono okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu na podst. art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Zatem zaskarżony wyrok jako prawidłowy należało utrzymać w mocy.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2	o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z przepisem art. 13 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, obciążając nimi Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Marcin Ciepiela SSA Piotr Pośpiech SSA Grzegorz Wątroba

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawców A. W., H. Hall, J. L., W. S., J. S., B. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	oddalenie na podst. art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych na rzecz za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu pozbawienia wolności i skazania J. S. wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie z dnia 11.07.1970 r. sygn. akt IV K 40/69

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana